

ДОБРИЛО
НЕНАДИТЪ

Време
КОКОШКИ

Copyright © 2013, Доброило Ненадић
Copyright © овог издања 2013, ЛАГУНА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Време
КОКОШКИ

1.

Једини мушкарац кога је Милкана звана Микача истински волела био је Јово Маслар. То, међутим, нико није знао, крила је Милкана своју чежњу кô змија нокте. Јово је био школац и домаћински син, она сирота и једва писмена.

Уз то су говорили за њом да је давалица.

Јебаво је, веле, Дмитар. Јебуцко Ристо, јепкарио Тиосав, туцо Млађо, кресо Средоје, каро Радојко, китаро Миливоје, гузио Радоман, чуко Војо, прцо Јоваш, кундачио Радоје, мрко Мисула, пеперушо Вујица.

Микача за све то није давала пет пребијених циганских пара. Олајавања сељачких алапача и аброноша тумачила је овако: њима је криво што их нико неће па чешу језик.

Неки људи су јој ваљали у животу.

Ваљао јој је, рецимо, Дмитар травар. Од њега је научила како да распознаје и када и како да бере лековите траве и која трава иде заједно и у који чај и

чему тај чај користи. Од тога је богме и лепу вајду видела и лепу пару узела. Продавала је на пијаци кесице са мешавином трава а нарочито су јој искали чај против заптива у прсима, против кашља, против трбобоље и болова у крстима. Па јој је ваљао и Ристо јер јој је показао како се реже и суши вргањ и како се приговљава печурка продавњача лисичарка у пресолцу те је и ту понеку пару на кишовитим годинама изузела. Од Тиосава је опет препочела израду брезових метли. Слатка пара. Од Млађа је пак видела како се плету корпе од прућа. Лепа вајдица. Од Средоја је учила како се праве глинене црепуље и тестије. Радојко јој је скројио много леп кров на кући. Миливоје јој је направио тишлерај од дивље трешње. Радоман јој је кућу мајсторски омалтерисао а Војо окречио. Од Јоваша је свикла да гаји целер, од Радоја паприку. Мисула јој је пак одао тајну како да сачува кисео купус све до јуна а да не омекша и да се не убазди већ да се рска међу зубима и миром мирише. Вујица је упутио како да сачува суве шљиве да се не скоре и не спрче него да читаво пролеће остану мекане и сочне.

И тако, од овог једно, од оног друго, накупи се, пако је штедљив и уме са парама може да заима, а распницима, распикућама и пропасницима не вреди ни кад би им у цаковима паре доносио.

Ваљала је и Микача њима. Јебозовна женска, стацита и висока, танка у струку а сисата и гузата, црнка плавих очију, Микача је била понајлепша у селу Вишњеву, па богме се ни на читавој општини Мокри До више од три такве нису могле наћи. Тачно је то да је имала само два и по разреда основне, али је знала и

да чита и да пише и још много више од тога, имала је спретне руке, брзо је учила све што би јој неко показао, и сви су говорили да је велика штета што није школована, ко зна шта би та све у животу постигла.

А тако се са њом збило да када је била у трећем основне, мајка јој одбегла са неким зализаним хармоникашем а отац пропалица и бекрија убрзо затим нађен смрзнут у јарку поред пута.

Њу је прихватила Јегда, Јегдолија, рођака њене бабе по оцу. Саката у леву ногу, Јегда се никада није удавала. Живела је сама у кућерку од поплета и блата. Имала мало земље крај потока и ту је држала краву и две-три овце, неколико кокошки и крме.

Микача је напустила школу и тако се десило да ни тај трећи разред није завршила па зато нико није хтео да је прими на посао, јер се и за најпростији рад тражила школа, најмање осам разреда.

Никада њој нико у лице није рекао оно што је иза њених леђа жватао, јер би она њима извадила трун из очију и мирно би, без живцирања, одвратила да се свака школа плаћа, па је и она своју школарину платила како је знала и умела. А то што није могла да се запосли у каквој државној служби и предузећу, има то, као и све, и добру и лошу страну. Добро би било, не може да се каже да не би, ако би имала осигурање, социјално и здравствено, да јој тече радни стаж па кад остари да добије пензију, а лоше је, брате, што мора некога да служи и свакоме да буде покорна. Е то она никако не подноси. Не воли самар, и то ти је. Јер и те које су се запосиле морале су да припуштају на себе сваку рђу и лотињу, сипљива матора стењала јер која

је год жена била згодна увек је некоме морала да даје, с тим што се то крило а сви су знали да се тако нешто дешава али су ћутали и пекли у себи своју муку.

Своје људе је дакле драговољно чашћавала као да им се одужује за доброту. Добри су били они према њој, добра ће и она према њима бити. Помогли су јој да преживи јер су је научили неким важним вештинама па није морала да пузи и да мољака, да проси, него је живела поштено од свога рада. Курвања, курварлука и покварености сваке врсте има много више тамо где су они други са школом.

* * *

Ђорђе, Ђоко, Џорџ Матијашевић, добродржећи Американац од неких педесетак година, навратио је на свом крстарењу Европом тога лета и у родни крај Вишњево, одакле се пре двадесет пет година отиснуо у бели свет у потрази за срећом. Дошó да се курчи, рекоше. Његов отац Ђурица је био надничар. Имао је педесетак ари некакве бујадњаче, прљуше. Ни овца да се напасе. Имао је и кљетару покривену ражаном сламом. Кажу да се Џорџ скућио у Америци. Нико није знао како и шта је веселник све преко главе претурио и куда се све потуцао. Ни он сам није био рад да о томе прича. Само би му се подсмевали. Џорџ је бирао оне послове за које се нико није отимао јер је видео да се такви добро плаћају. Штедео је, шпарао, шкомрачио. Био је шкртац и тврдица, бобија који је откидао од уста да би коју црквицу на страну турио. Сваки цент је по три пута међу прстима окретао пре него што

реши да га потроши. Од свега је највише стрепео да му се тешком муком и лишавањем скупљена уштеђевина не развеје као суво лишће на ветру. Улагао је паре на штедњу у банку. То му је од свега изгледало некако најсигурније. А и ту је гледао да се обезбеди, па је штедео у различитим банкама диљем Америке. Имао је тако хрпу штедних књижица. Ако се једној банци, не дај боже, догоди каква несрећа, да рецимо изгори у пожару, да је сруши земљотрес или харикен, да је опљачкају разбојници или да банкротира, друга ваљда неће. Мада се никада не зна.

Идући за уносним пословима, прокрстарио је Америку уздуж и попреко, од ледене Аљаске до жарке Неваде, од Атлантика до Пацифика. Нема државе у коју нос није помолио ни места у које није бар за тренутак провирио. Дуже се задржао у Арканзасу, Вајомингу, Ајови, Висконсину, Небраски, Монтани, Тенесију, Калифорнији, Флориди...

Никаквог посла се није либио. Масирао је шлогиране бабе, прао улице, скупљао смеће, косио траву, прао судове по ресторанима, избацивао пијане госте из ноћних барова, продавао крв, брао памук и кикирики, ловио рачиће и јастоге, чистио палубе на бродовима за прераду туна и китова, пескарио и фарбао танкове, прао прозоре на небодерима, неговао цукце у азилу за псе луталице.

Једном се чак био и оженио. Узео је на пробу Кончиту Кубанку, згодну али прождрљиву црнку. Када је видео да је она трошкали, да више троши него што у кућу доноси, рекао јој је *адио ми амор, ѓуд бај мај бејби*. Ниси ти за мене, купи прње и чистац, да те моје

очи више не виде. Еј, па та је по три кафе дневно пила, сваки дан би јела по свињску шницлу, а што је волела чоколаду и сладолед, не питај.

* * *

Е па сад, да у Дмитровом пословном центру у Вишњеву није видео Микачу, Џорџ Матијашевић би тога истога дана занавек напустио своје родно село. Видео је оно због чега је потегао чак из Америке и уверио се да је баш све онако како је и замишљао: то јесте да од Матијашевића кривињаре и имања није остало ништа. Тупо и готово равнодушно је зурио у кућу обурваних зидова и урушеног крова, у трулу тарабу и некадашњу њиву коју је прождерала шикара и коју су посели изданци багрема и јасике, зурио је тупо у изваљене, крдисане шљиве, осушену крушку бјелијанку и јабуку сенабију уз чије се стабло узверала врежа купине. Одмахнуо је руком, плунуо, окренуо се и решио да сместа оде.

Ипак се предомислио.

Ипак ће он пре одласка потрошити који долар, опроштаја и севапа ради. Нека то буде за покој душе мртвима у вишњевачком гробљу. Од три вишњевачке кафане изабрао је Дмитров центар за окрепу.

Дмитар је иначе био његов школски друг. Бистар и окретан али прзница и укољица, увек спреман за тучу, Дмитар му је оставио видљиве белеге, неколико ожиљака по лицу и рукама као успомену на дечачке окршаје.

Вешт је Дмитар, лукав и домишљат. Уме и зна тај свашта. Свуда и на свакоме месту тај би успео. Такав

би, да га оставиш на санти леда или сред пустиње, окренуо пару.

Урадио је и овде оно што нико други ни у сну не би помислио да уради: купио је на лицитацији оронулу зграду земзадруге која је банкротирала за време оне стравичне хиперинфлације. Сви су говорили да је померио памећу кад је у ту ружну зграду ринуо уложио сву своју уштеђевину. А када се још и задужио, пошто му је понестало пара, онда су сви дигли руке од њега говорећи да је будалетина коме спаса нема.

Збило се пак оно што се често догађа, да сви гледају а само један види и да сви слушају а само један чује.

Дмитар је послушкивао хуј времена, посматрао својим бистрим оком оно што се дешава у великом свету.

И видео је да свет полако али сигурно захвата масовно лудило и да оно што је до јуче важило као правило сада више не важи, а да пак нешто што су сви с презиром и са гађењем одбацивали улази у моду. Треба дакле ићи у сусрет модерним трендовима. Сељачија и просташтво хватају замах. Аха, то је дакле оно што је *ин* и *фенси*. Лепо. Тражили сте, добићете. Урадио је бизнис план све по прописаном шаблону. Смувао је тако кредит од неке агенције. Смућкао је и убућкао некакве фондове и донације за прање пара. Била је то једном речју мужа невладиног сектора. Муфљуз је откинуо жваку, као, знаш оно, повратак природи, и такве ствари. У своме писму о намерама, физибилити студији о изводљивости и о одрживом развоју, Дмитар се држао свих кључних речи овог отменог језика пазећи да не дода неку реч којој овде нема места и избегавајући на сваки начин да не додаје сувише

оригиналних идеја. Они то не воле. Они воле само оно што су сами смислили. Дакле овако: здрава храна и тако то. Чист ваздух и, наравно, озон. Као своју малу иновацију увео је причу о месечини и свицима, о ноктурну, малој ноћној музици, крекету жаба и цврчању цврчака, зрикаваца и попаца. Умонтирао је ту муве и буве да пецају рекреативце и туроператере. Кркацијама је ставио у изглед вруће лепиње са претопом и кајмаком, куване прасеће ногице, јагњеће запонце, сланину са овчијим сиром, младим белим луком, а што се тиче дуван чварака, *о јеа*. То обавезно, то под један. Тако је настао Дмитров пословни центар. Била је то вешто постављена замка за лов на снобове и фанове бистрих потока, на бегунце од буке, смога и стреса, од двоструких подвољака, отромбољених трбушина, холестерола и триглицерида. За њих је имао посебан режим, спавање у вајатима без прозора, на сламњачи и јастуцима пуњеним кукурузном комином. У понуду су укључени и они не баш пријатни феномени боравка у непатвореној девичанској природи: уједи обада, зоља, осица, комараца и пчела, но то је зачин и украс једне пустиловине без које би прича била досадна, јер какав је то боравак у дивљини ако тога нема. И тако, док му је Дмитар, отпијајући кратке гутљаје клековаче из полића потанко о свему томе приповедао, Џорџ је учтиво и мирно слушао. На његовом лицу Дмитар није могао да открије ништа. Хладан и закопчан, Џорџ, светски путник, није имао намеру да се упушта у локалне прилике ове селендре богу иза ногу. Еј, па он је дошао из великог света, из најмоћније земље која је икад постојала, и сад ће да слуша мудросерине

којекаквог звокоње који никуда није мрдноу. Зато ће мало да се уздржи, *но коментии* док не поједе порцију чорбастог пасуља са сувим свињским ребрима, купус салату и врућу лепињу, платиће свима по пиво а онда ће отићи, *о зуг бај, форевер, зуг бај, мај лавли вилици, мај канџири*. Све то лепо, драги Џорџи, и све би то било могуће у свету из кога си ти дошао јер тамо људи знају да раде свој посао, а они који не знају сместа се склањају у страну да не сметају. Овде где се капиталистичким начелима тек уче и где се пола века галамило против тих истих крепких начела, ништа није глатко већ храпаво и чапорновито, чворугаво и цомбасто. Уместо брзине и ефикасности, овде је на снази ошљарење и у ладу па кол'ко даду. Упркос томе што његов друг има здраве резоне и што се његовом оригиналном плану не могу наћи замерке и што је сва та замисао сасвим ОК, он овде, на овом месту и у овом времену, не може успети јер је усамљен, окружен свим тим килавцима и ленштинама.

* * *

Е, па сад, ни то није сасвим тачно. Примера ради, Радоје, Дмитров келнер, уопште није био лењ човек, напротив, нико га никада није видео да хвата зјале и да беспосличи, стално је око нечега шуркао, онако сербез, полако, натенане. Изгледало је да у сваком послу ужива и да му ништа није тешко, па ни најтежи рад. Додуше, био је прилично спор и трапав па су га ваљда због тога прозвали Рашо Трапо. Није био дакле окретан, тешко се сналазио у црном сакоу, белој кошуљи

и плавој кравати, ухваћен као птица у крлетку, тешко је памтио шта му је ко наручио, споро је срачунавао цех, али је зато био упоран и стрпљив са муштеријама, ни с ким се није качио и препирао, није узвраћао на пошалице и зајеванције на свој рачун. Кратковрат, здепаст, кривих ступастих ногу кривељао је између столова док су му у големим шакама налик на лопате играле и звечале на лименој тацни ракијске чаше, пивске флаше, шољице, тањири и чиније. Бавио се Радоје свим и свачим, тек, никада није био докон. Кад је томе време гајио је зачинску црвену љуту паприку, коју је после бербе низао на конач и сушио под стрехом. Своју паприку је затим крчмио по пијацама, ону млевену за запршку и ону туцану за роштиљ. Иначе је радио и све друге тешке послове, цепао је дрва, пекао ракију, копао раке и канале, поправљао ограде. Међу аброношама се прочуло да Дмитар држи Радоја као масера са биоенергијом. Шта је од тога било тачно не зна се, а неће се никада ни сазнати. Радоје је ћутљив и нема начина да се из њега исцеди једна једина реч. То жене, дабоме, посебно цене, јер међу мушкарцима таквих је од хиљаде један; сви одреда су хвалисавци и разметљивци, а понајвише они који за то немају ама баш никаквих адута. Рашо Машка, како му један од надимака сам за себе збори, био је нарочито обдарен а уз то и поуздан. Увек и у свако доба спреман за дејство. Није био ни пробирач. Ваљала му је свака. И мршава и дебела, и стара и млада, и отмена и проста. Он ту није правио никакве разлике: све их је одреда обделавао са подједнаким уживањем и радошћу. Није ту било никакве глуме, све је било тако природно и искрено да

је кравило и најледенија срца. И тела. Напаћене жене, мученице, које су саме себе поништавале да би казниле својим презиром читав погани и бедни свет, уз Раша су се одмрзавале. Нема, дакле, тог габора кога би Рашо отурио и нема те трапађозе коју не би уздигао у седмо небо. Додуше, није он био нарочито маштовит, то свакако не, није познавао љубавне трикове и финесе, није се служио разним швалерским вештинама, али је зато те недостатке обилато надокнађивао својом дивљом енергијом и моћним прибором. И заиста се својски трудио тако да свака муштерија добије оно што јој је шапатом обећавано а што није могло да стоји у званичном протоколу Дмитровог завода за ремонт и окрепу прецветалог женскиња. Баба-девојке, огорчене распуштенице, уцвељене удовице и жене некадашњих чувених заводника који су се истрошили у младости шенлучећи и расипајући нештедимице свуда унаоколо бојеве метке, даривале су Радоју опроштајне милоште а Радоје њима посебан лековити третман који је замењивао топле купке, кутије пилула и прашкова, врело блато, и читав низ свих тих скаламерија на струју. Био је Радоје попут белог мага лековит, помагао је више од свих професора, доктора, примаријуса и специјалиста.

2.

Нису Вишњевци волели школарце, па ни Јова Маслара. Њега поготово јер је био изданак чувене породице Маслара код које је цело Вишњево надничило.

Било некад.

Невоље су их развејале по свету, осушило се њихово моћно и гранато стабло. Неки су страдали у ратовима, неке су покосиле болести, неки су се просто погубили по светским недођијама.

Остао је само Јово и он сам као пустињак живи. Ни школе није завршио.

Био је један од најбољих студената на катедри историје Филозофског факултета. Нико није имао боље предуслове за једну узориту академску каријеру. Био је бистар, речит, добро је памтио и лако одвајао важно од неважног. А поломио се, онако, сасвим без везе. Или је то, ипак, имало неки дубљи смисао. Тешко је рећи. И они који су га добро познавали нису били начисто шта да мисле. Он сам пак о томе није хтео да прича. Ако би га неко питао зашто је одустао на самом

крају када му је до дипломе остао само тај дипломски рад, слегао би равнодушно раменима и увукао ваздух кроз ноздрве.

Дипломски рад! Од професора Бесима Пецоте добио је само оквирну тему. Велики шмекер, француски ђак, доктор са Сорбоне, шансоњер са апсолутним слухом и храпавим гласом од кога је женскиње пишкило фирнајз, доктор Пецота је био омиљен на групи. Фини један културан и драг човек.

Случај је хтео да је баш тада, када га је Јово питао шта да изабере као тему дипломског, Бесим журио на авион. Путовао је на некакав конгрес, негде у свету, да ли у Андалузију или у Луизијану, у Соренто или Поатје, Лијеж или Лидс, сад сасвим свеједно где, негде. Имао је само толико времена да му у журби, преко рамена, добаци две речи: *Немањића дворци*.

Могао му је задати тему о кукавичијем гнезду, или о птичијем млеку, или о змајевим зубима и о било чему другом што не постоји нити је икада постојало.

Био је професор Пецота очигледно бесан на некога, па је свој бес на њему искалио.

Јово Маслар је стиснуо зубе прогутао чемерику и решио да се не нервира. Њега се професорске, тамо њихове свађе нису тицале нити су га дотицале: он је имао свој циљ пред собом па ће сву своју пажњу на то да усредсреди а они нека воде своје српско-турске, католичке, православне и исламске војне, како су некада потајно, а у последње време све отвореније чинили, он се у то ни на који начин неће мешати. Како кажу његови сељаци из Вишњева, туђе се козе прцале, а мога јарца боле јајца.

Када је већ видео да нема шансе да дипломира у јуну како је пре тога догађаја са професором Бесимом Пецотом намеравао, Јово је решио да не жури него да темељито уради задату тему. Почео је по антикварницама да скупља литературу. Где год је какав спис имао било какав дотицај са његовом темом, Јово би га купио. Тако је набасао на роман *Цар Душан* доктора Владана Ђорђевића. Било је то издање Хрватског штампарског завода из Загреба које је изашло далеке 1918. Ретка заборављена књига заборављеног писца. Јово се обрадовао. Аха. Ово му је пало као кец на десет. Роман као историјски извор! Хм. Чиста пакост.

Историчари и писци никада и ни око чега нису могли да се сложе. Та тиха, више или мање прикривена нетрпељивост проистицала је из саме природе те две претенциозне делатности које су се упињале у истом немогућем смеру, да открију тајне затрпане под дебелим прашином времена. Историчари су кивни на писце зато што ови небројене празнине у протеклим временима попуњавају дрским тумачењима и бескрупулозним измишљотинама, а писци се изругују историчарима зато што по тим својим дебелим и хаотичним књижуринама трпају на камару хрпе некаквих чињеница које су покупили унаоколо по буђавим хартијама не раздвајајући и не разликујући битне од небитних.

И тако је готово ни из чега почео полемос, ако не и отворени рат између двојице врашки тврдоглавих људи, професора доктора Бесима Пецоте и његовог студента Јова Маслара.

Да се знало на шта ће тај спор изаћи, до свега тога не би ни дошло. Није то било потребно члановима

испитне комисије, професору доктору Бесиму Пецоти, а још мање младом доценту Витомиру Каракушу, али они нису могли да избегну лукаво намештену замку коју им је поставио Јово Маслар.

Он је на крају свог дипломског рада, као што је то уобичајено, навео списак коришћене литературе. Било би дабоме све у реду да у тај списак није уврстио и један роман! Е, то већ ниједан историчар није могао да отрпи. То је била дрскост и безобразлук, црвена марама пред очима. И професор и доцент су знали да тај Јово уопште није глуп и да то није случајна, нехотична омашка, него да је намерна провокација. Уздржали су се ипак од оштре квалификације. Задовољили су се тиме да му скрену пажњу да је погрешно у избору литературе на којој темељи свој рад јер књига Владана Ђорђевића припада уметничкој прози, те као таква никако не може представљати озбиљан извор. Историја је наука а роман је уметност, па су то ствари које немају никакве везе једна с другом.

Јово је мирно одвратио да је Ђорђевићев роман *Цар Душан* писан на основу поуздане грађе и да је то ретко богата и инспиративна књига која, подробније него многе друге, приказује све стране живота у Византији и Србији онога времена. Затим је као доказ почео да набраја титуле и звања чиновника и дворјана које је писац навео описујући једну параду у 1331, за време владе Андроника Другог у Константинопољу.

Били су стрпљиви док је Јово ломио језик набрајајући компликоване грчке речи. Кубикуларије. Референдарије. Вестијар. Стратопедарх. Коноставл.

Силентијарије. Протоспатар. Хартуларије. Параки-момен. Протостатор. Куропалат.

На крају се није знало ко ту кога пропитује, да ли студент професора и доцента или професор и доцент студента.

То се одужило.

Јово је уживао посматрајући испод ока како се њих двојица врпоље и како су на ивици нерава, само што нису пукли. Било је јасно да ни Бесим ни Витомир нису читали роман Владана Ђорђевића, а можда нису ни знали да тако нешто уопште и постоји.

Јово је решио да своју дугу и учену беседу до краја изложи и није дозвољавао да буде прекинут. Сав труд би му се расуо а на то већ ни по коју цену није хтео да пристане, па чак и да су му понудили чисту десетку ако одустане од свега овога.

Овде је улог био много већи од његове дипломе коју ће стећи кад-тад, пре или касније, са овом или неком другом темом.

Ово је питање много важније него што је његова каријера средњошколског професора историје.

Он је нешто открио сам без ичије помоћи, а то је неупоредиво важније од тамо неког прегледног и штреберски педантно изложеног инвентара општих места и отрцаних стереотипа, на шта се своде сви ти дипломски радови.

Време је протицало а Јово је говорио и говорио. Професор доктор Бесим Пецота је учинио нешто сасвим неуобичајено. Устао је са столице и без речи изашао из кабинета. Доцент доктор Витомир Каракуш је остао да седи пар минута, а онда је и он изашао.

Тако је окончана прва рунда. Рад, дакле, није био примљен, а није био ни одбијен. Врло лукаво. По том тумачењу њега просто није ни било. Као да га Јово Маслар, апсолвент Филозофског факултета Универзитета у Београду, никада није ни написао, ни предао. Е па јесте, и написао га је и предао. По свим прописима је примљен преко секретаријата факултета и прослеђен Катедри за историју.

Јово је пресавио табак и упутио жалбу катедри. У жалби је све потанко описао, како је свој дипломски рад предао на шалтеру секретаријата, како је уплатио таксу па је добио уредну потврду са датумом, потписом и печатом, тачно онако како је прописивала процедура.

Описао је и ток испита и како је комисија прекинула његову усмену одбрану без иједне речи објашњења.

Тражио је да буде примљен код шефа катедре професора доктора Исидора Панајотовића, што му је било и одобрено.

Сталожено и мирно изложио је свој случај.

Шеф катедре је, дабоме, стао на страну Пецоте и Каракуша јер студент не може да улази у полемику са професорима, неки ред мора да се зна, ауторитет наставног особља мора да се очува, анархија нигде није дозвољена, поготово не у научним установама највишег ранга каква је универзитет. Студенту Јову Маслару се препоручује да узме другу тему за дипломски рад и да, наравно, усклади своје понашање са прописима факултета и добрим обичајима који владају у академској средини.

Ова поука је отишла узпразно.